

Sygn. akt III KK 205/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lipca 2014 r.,
sprawy B. F.
skazanego z art. 279 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 13 listopada 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 11 grudnia 2012 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić B. F. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2011 r., sygn. akt ... 1190/10, Sąd Rejonowy w G. uznał oskarżonego B. F. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia za winnego tego, że w nocy z 27 na 28 stycznia 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci centralnego zamka, dostał się do wnętrza samochodu marki VW Golf nr. rej. [...] o wartości 12.000 zł, który następnie zabrał w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującym się w jego wnętrzu dowodem rejestracyjnym, radioodtwarzaczem marki Panasonic o wartości 500 zł oraz 10 kg proszkiem do prania o wartości 110 zł,

czym działał na szkodę E.J., to jest przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to przy zastosowaniu art. 4§ 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 279 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt. I).

Oskarżonego B. F. w ramach czynów zarzuconych mu w punktach 2, 3, 4, 5, 6 i 7 aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że

- w nocy z 27 na 28 stycznia 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci centralnego zamka i immobilizera, dostał się do wnętrza samochodu marki VW Polo nr. rej. [...] o wartości nie mniejszej niż 20.000 zł, który następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął czym działał na szkodę S. K., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

- w okresie od 29 stycznia 2010 r. do 31 stycznia 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci centralnego zamka i wkładki stacyjki, dostał się do wnętrza samochodu marki VW Golf nr. rej. [...] o wartości 21.000 zł, który następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął, czym działał na szkodę A. S., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

- w nocy z 5 na 6 lutego 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci wkładki zamka w drzwiach oraz wyrwaniu stacyjki, dostał się do wnętrza samochodu marki VW Golf nr. rej. [...] o wartości 18.000 zł, który następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął czym działał na szkodę T. J., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

- w dniu 10 lutego 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci centralnego zamka immobilizera, dostał się do wnętrza samochodu marki VW Golf nr. rej. [...] o wartości 17.500 zł, który następnie zabrał w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę P. T., to jest przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.,

- w dniu 29 stycznia 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci wkładki zamka, dostał się do wnętrza samochodu marki VW Golf nr. rej. [...]

o wartości 20.500 zł, który następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął czym działał na szkodę K. K., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

- w dniu 28 lutego 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci zamka, dostał się do wnętrza samochodu marki VW Golf nr. rej. [...] o wartości 17.000 zł, który następnie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął czym działał na szkodę M. W., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

i ustalając, że wskazane powyżej przestępstwa stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k., 14 § 1 k.k., na mocy art. 279 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył B. F. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda (pkt VII).

Na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. połączył wymierzone B. F. kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu 3 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 1 kwietnia 2010 r. do 18 lutego 2011 r. oraz karę łączną grzywny 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt VIII).

Nadto obciążył tego oskarżonego kosztami sądowymi.

Tym samym wyrokiem rozstrzygnięto o winie oskarżonych A. G., W. M.T., oraz J. J., przy czym W. T. Sąd Rejonowy uniewinnił od popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach 1, 2, 3, 4, 5, 6 aktu oskarżenia, natomiast J. J. od popełnienia czynów z punktów 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9 i 10 aktu oskarżenia.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych B. F., A. G. i J. J., a także Prokurator Rejonowy w G., który zaskarżył tenże wyrok na niekorzyść oskarżonych.

Obrońca oskarżonego B. F. zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji w oparciu o podstawy odwoławcze wskazane w art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w stopniu mającym wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż czyny przypisane oskarżonemu w wyroku stanowią ciąg przestępstw i odrębne przestępstwo zakwalifikowane z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji gdy czyny te stanowią jedno przestępstwo i w związku z tym powinny być zakwalifikowane w ramach czynu ciągłego (art. 12 k.k.), zaś alternatywnie rażąco niewspółmierność kar jednostkowych, a tym samym rażąco surowość orzeczonej kary łącznej w stosunku do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynów jakich oskarżony dokonał oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, poprzez brak uwzględnienia w należyty sposób okoliczności, iż w chwili popełnienia czynu i orzekania w pierwszej instancji oskarżony był osobą młodocianą w stosunku do której kara powinna spełniać w pierwszej kolejności cele wychowawcze, a nadto, iż istniały uzasadnione przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Podnosząc takie zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie wszystkich czynów przypisanych B. F. jako czynu ciągłego i wymierzenie za to przestępstwo kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie wobec oskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 r., sygn. akt ... 797/13, Sąd Okręgowy w G. zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do B. F. w ten sposób, że karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec tego oskarżonego w pkt VII obniżył do 2 lat, uchylił zawarte w pkt VIII wyroku orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i na podstawie art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję. Nadto częściowo zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. G., zaś w pozostałej części utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego J. J. za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego B. F., który na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił orzeczeniu Sądu odwoławczego rażące naruszenie prawa materialnego to jest:

- art. 276 k.k., poprzez jego zastosowanie do przyjętej kwalifikacji prawnej czynu w pkt 1 aktu oskarżenia, w sytuacji gdy dokonanie kradzieży z włamaniem do pojazdu w którym znajduje się dokument w postaci dowodu rejestracyjnego i dokonanie zaboru tego dokumentu w zamiarze przywłaszczenia wraz z pojazdem i znajdującymi się w nim ruchomościami stanowi jedno przestępstwo kradzieży z włamaniem, a dokonanie ukrycia tego dokumentu po kradzieży, w sytuacji gdy sprawca w chwili kradzieży nie obejmował swoim zamiarem woli ukrycia tego dokumentu, wyklucza realizację zamiaru bezpośredniego i stanowi co najwyżej współukarany czyn następczy w stosunku do czynu głównego, a więc kradzieży z włamaniem w ramach konstrukcji prawnej jedności przestępstwa,
- art. 12 k.k., poprzez jego niezastosowanie i błędne uznanie, iż czyny przypisane w wyroku stanowią ciąg przestępstw w ramach art. 91 § 1 k.k. i odrębne przestępstwo zakwalifikowane z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji gdy czyny te stanowią jedno przestępstwo i w związku z tym powinny być zakwalifikowane jako jedno przestępstwo popełnione w ramach czynu ciągłego (art. 12 k.k.), na podstawie którego powinna być orzeczona jedna kara.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się oczywiście bezzasadna dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacyjnego, obejmującego obszar zagadnień, który nie był przedmiotem apelacji obrońcy oskarżonego, należy stwierdzić, że w istocie kwestionuje on ustalenia faktyczne dotyczące postaci i realizacji zamiaru przestępstwa ukrycia dokumentu określonego w art. 276 k.k., które nie były negowane w zwykłym środkiem odwoławczym. Przypisanie

oskarżonemu odpowiedzialności także za realizację znamion czynu określonego w art. 276 k.k. wymaga ustalenia, że dokonując zaboru mienia, swoim zamiarem obejmowali oni również dokonanie, usunięcia, czy też ukrycia dokumentów wymienionych w tym przepisie. Sąd Rejonowy właśnie takie ustalenia poczynił stwierdzając, że przy świadomości B. F. i A. G., iż w skradzionym samochodzie znajduje się dowód rejestracyjny, obydwaj swoim zamiarem obejmowali ukrycie tego dokumentu (s. 33 uzasadnienia SR). Wprawdzie to ustalenie nie doczekało się szerszej argumentacji Sądu Rejonowego, jednak zostało ono zaakceptowane przez Sąd Okręgowy i w postępowaniu kasacyjnym nie może być skutecznie kwestionowane, ponieważ zarzut upatrujący wadliwość orzeczenia w błędnych ustaleniach faktycznych, nawet tych które wprost determinują ocenę prawną czynu, w żaden sposób nie może być rozpoznany w postępowaniu kasacyjnym, jako niezgodny z wymogami wskazanymi w art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k., szczególnie w realiach niniejszej sprawy, skoro wyrok reformatoryjny, wydany przez Sąd odwoławczy w stosunku do B. F. dotyczył jedynie orzeczenia o karze, której wymiar uległ zmniejszeniu. Wskazać także należy, że Sąd odwoławczy poniekąd odniósł się do tej kwestii, gdyż oceniając trafność przyjętej kwalifikacji prawnej, w kontekście zastosowania konstrukcji czynu ciągłego, nawiązał do oceny prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I dokonanego na szkodę E. J., uznając, że przyjęta kwalifikacja z art. 279 § 1 w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest prawidłowa (s. 15 uzasadnienia SO).

Natomiast drugi zarzut kasacyjny, o ile potraktować go jako zarzut obrazy prawa materialnego stanowiący tzw. błąd subsumpcji, a nie kwestionujący ustalenia faktycznie, należy uznać za oczywiście bezzasadny. W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że w apelacji skarżący podniósł zarzut tożsamy z analizowanym zarzutem kasacyjnym, kwalifikując go w zwyczajnym środku odwoławczym jako względną podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 3 k.p.k. Poza tym zarzut ten jest nieprawidłowo zredagowany, gdyż w jego normatywnej podstawie autor skargi nie uwzględnił reguły z art. 457 § 3 k.p.k.

Trafnie Sąd odwoławczy uznał, że przyjęta ocena zachowań oskarżonego przez Sąd Rejonowy wyłączyła możliwość kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez B. F. w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k.

W pierwszej kolejności należy ocenić, że skarżący nadal zdaje się kwestionować ustalenie faktyczne Sądów obu instancji odnoszące się do określenia momentu w którym skazany podejmował zamiar, popełnienia kolejnych czynów i oczekuje, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym dokona ponownej oceny materiału dowodowego i poczyni własne ustalenia faktyczne zgodne z sugestiami autora kasacji. Takie odczytanie analizowanego zarzutu kasacyjnego wyklucza uznanie, że jest on oparty o podstawę z art. 438 pkt 1 k.p.k. Prowadzi to do wniosku, że jest on na granicy dopuszczalności, skoro w istocie stanowi proste powielenie swojego odpowiednika z wnoszonej uprzednio apelacji. Wskazać jednakże wypada skarżącemu, że instytucja z art. 12 k.k. nie dotyczy tzw. zamiaru ogólnego popełniania określonych przestępstw. Przede wszystkim jednak, co istotne w niniejszej sprawie, nie mogą być uznane za czyn ciągły zachowania popełniane w sytuacji tzw. „trwałej sposobności”, bez powziętego z góry zamiaru (A. Wąsek (w:) Górniok i in., Kodeks karny, komentarz - t. 1, s. 188). Brak powziętego z góry zamiaru był ustaleniem, które przyjęły Sądy w niniejszej sprawie. Ustalenia tego nie mogą skutecznie podważać przywołane w kasacji fragmenty uzasadnienia Sądu I instancji, pochodzące ze str.1, albowiem należy je czytać w szerszym kontekście odnoszącym się do całego spektrum działalności przestępczej skazanego objętej zaskarżonym wyrokiem. Skarżący wydaje się zapominać, że Sąd Okręgowy analizując poszczególne czyny oskarżonego jednoznacznie wskazał, że B. F. i A. G. przed każdą kradzieżą podejmowali odrębną decyzję o jej dokonaniu (por. s.15 uzasadnienia SO). Takie ustalenie w odniesieniu do przestępstw przypisanych B. F. i w pkt. VII wyroku Sądu Rejonowego determinowało przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., skoro czyny te realizowały także pozostałe przesłanki, od których zależy uznanie wielości czynów za ciąg przestępstw, co tym samym wykluczyło zastosowanie art. 12 k.k.

Z tych przyczyn, nie znajdując podstaw do uwzględnienia kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, zwalniając skazanego na podstawie art. 624 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, wobec uznania, że uiszczenie ich byłoby dla

zobowiązanego zbyt uciążliwe z uwagi na jego aktualną sytuację materialną, na którą ma także wpływ pobyt skazanego w zakładzie karnym.